

хищавалъ отъ красивитѣ гледки. Добранъ тръгналъ по-нататъкъ. Всѣка крачка — вихъръ.

Вървѣлъ така, додето най-сетне стигнали въ една гжста гора. Стъмнявало се, а гората се не свършвала. Не оставало друго, освѣнъ да пренощуватъ въ нея. Добранъ не се боялъ отъ нищо, а и Палечко не се страхувалъ, щомъ великанътъ е съ него. Добранъ-Тополанъ се разположилъ подъ една скала, а малкиятъ му побратимъ се скрилъ въ една мъничка дупчица, за да не го смаже великанътъ, кагато се обърне на сънъ.

Умълчали се. Тъкмо когато задрѣмали, на Палечко се сторило, че нѣкой реже дървета. Изплашенъ, изпърво той се вслушалъ, а после излѣзълъ изъ скривалището си, но нийде никого не видѣлъ.

— Добране-Тополане! — извикалъ Палечко, но не можалъ да събуди съ тънкия си гласецъ заспалия великанъ. А невидимиятъ трионъ продължавалъ да реже.

Даже по едно време му се сторило, че рѣжатъ петъ-шестъ триона, които въ единъ мигъ спрѣли изеднажъ, като че ли дарваритѣ рекли да си починатъ, та да дигнатъ отморени още по-голѣмъ шумъ.

Въ туй време, когато Палечко се услушвалъ напрегнато, великанътъ кихналъ:

— Хепси! . . И гръмътъ отъ това кихване билъ толкова страшенъ, че Палечко се търкулналъ отъ уплаха на земята. Събудилъ се и великанътъ, повдигналъ се и погледналъ, дали не се е съзорило. Палечко извикалъ отново.